

Vas István versei-

Gyilkosok

De ha így van, ha a paráznaságról
nem mondhatunk le semmi áron
s elhagyjuk sorra a megunt,
szerelmeket, lássuk be végre,
nincs okunk hipokrita gögre:
mi is csak gyilkosok vagyunk.

És nem maradhat el egyetlen
ölelésünk sem, bár kegyetlen
vagyunktól sír az ég, zihál
a föld. De bárki belehalna,
jár a szerelem szörnyű malma
s a finom örület szítal.

Ó, mennyi kínzás, hány halálnem!
Párázunk mindre cinkos ámen.
A bűn gőzében fő agyunk.
Az ösztönök korbácsa kerget
bennünket is. Álszent modernnek,
mi is csak gyilkosok vagyunk.

A városok

Ki ne kívánná a reggeli fénynek
egységét, mikor megnőnek az árnyak?
Az élet szebb, ha egyszerűbb, ha zártabb.
Csábítanak a primitív erények.

A városok megduzzadt kelevények
a vérszegény föld testén, de hazardább
bennük a lét és én e szörny-hazákat
szeretem, mert ma itt vibrál a lényeg.

A Balaton fölött, ha alkonyul,
a nap egy percre bíbor, lila, sárga,
aztán a tó fekete habja csobban.

Ma így tündöklük még a városokban
a lét kultúravégi tarkasága.
Egy perc . . . aztán az éjszakába hull.

A technika

Bevallom, nem tudok előkelően
lenézni, mint nemrég, a technikára
s kívánom már az autókat előttem
s hogy tomboljon a zöld reklám cikázva

s hogy Budáról lámpák tejfénye bőven
ragyogjon át az őszi éjszakába,
benzinszagot a nyári, gyors esőben
s pókhálóselymet a finom bokára

s szeretném, ha az evező pihen,
a hangraforgó hangját a vízen
s ha télen Greta Garbót újra látnám,

és tavasszal magános gyönyöröm
az utcákon, a feltépett kövön
szolgáltatni, amikor fő a kátrány.

Évforduló

Szabad vagyok, szabad. Fejemet
lehajtom: hát mégis teveled
mult el ez a három nap meg éj.
Veled, habár elválasztva rácsok
közt és mindkettőnkre ór vigyázott
s örök között súgtad át: Ne félj!

Nem is féltem. Tudtam, valahogy
kivezetsz majd innen. Alakod
betöltött. Még néhány nap előtt
szöktem volna tőled. Már hiába.
Ugy gondoltam rád, mint Máriára
régibabok, spanyol szenvedők.

Nem volt könyvem, nem volt papirom,
szótlán kellett ülni a padon
s padlón nyujtóztunk ki éjszaka.
S elgondoltam: éppen három éve
ismerlek. Évfordulónkon ért e
förtelmes börtön-romantika.

Ó, de téged giccses pózai
el nem csábítottak. Prózai
voltál most is. Bőröd és ruhád
kisímult a porszagú pokolban,
én meg rémült ideggel doboltam
sápadt szépségednek himnuszát.

1944 augusztus 8

Márciusi eső

Fölvettem a könnyebbik kabátot,
holott hideg eső verdesi
az utcákat s kalapom peremét.
Hol vagy ilyenkor? Tudsz-e még
utolsó estéinkről? Kergeti
hideg szél az úrben a világot

s bennem a vért. Jólesik a fázás,
éreztet jövődő meleget.
A zörgő eső hosszú fátylai . . .
Mögötte már aranyban vár a mi
kegyetlen kerítők, a kikelet.
Tar ágak az esőt borzongva rázzák.

Galléromba víz csöpög, zizeg
 a függöny, lent a sárcipő
 cuppog a tócsákban — milyen romantika!
 Elmúlt séták fanyar hangjaira
 utal ez a filozófus idő.
 Meglátogassalak? Minek?

S zöld is lesz, meg rózsaszín az ég.
 Jársz alatta messzi alkonyatban.
 E nagy esőtől duzzadt patakok
 sárga hangját hol hallgatod?
 Ki gyönyörködik hosszú hajadban?
 Szemed baljós gyűrűjét

idegen gond mélyíti most csúnyábra.
 Már majdnem mindegy. Nincs köztünk jelen,
 csak ami volt és lesz és egyre tart.
 Fenyegető keleti kard
 fejünk fölött e szerelem.
 Hideg és mégis misztikus ábra.

Csúnya vagy? szép vagy? Magyarázhatatlan.
 Hol így, hol úgy villant elém a perc.
 Görbe vonal? Kihívó, szép szeszély?
 Fondorlatok, Ezeregyéj . . .
 Mindent elvesztesz, mindent visszanyersz.
 Sötétség szikrázik hajadban.

Hajadban és az esti esőben,
 mely szálaival összefűz veled.
 Az utca egyre sötétebb.
 Árnyék a világ, de téged
 áruló, bűnös tűzjelek
 villantanak föl bennem és elöttem.